

Sujetdəki ölüm və ya Sabir Yusifoğlunun üç nöqtələri

Bu dünyada Tanrının süd dışından gələn insanlar çox azdı. Qarıbədər, elə də yılmı? Ancaq azlığı qədər də tərcümeyihalinin pəncərələrini ağı vərəqlərə açmağı sevir o adamlar. O adamlar ki onların gözünün ən dərin yerinə çatanda Vətən sərhədlərini tərgidib gedər, Allah bütün dinləri, müharibələr silah səsini, təbiətə edam küçüyünü. Elə məhz göy üzü də oradan çıxarmayə başlayar, qarad da, yol da, pıçlılı da...

Həmin o adamlardan idi Sabir Yusifoğlu. Payız küreyini çevirən, üzü rəssam fırçasında ilişib qalan Sabir Yusifoğlu!

...O penceyinin astar üzünü heç bir fəsilə göstərməyəcək qədər bir ağı sirr...səse enməyən nə...gedilməyən uzaqlıq idi. Çünki həmişə çiynlərini bir dirjor çubuqla-

Emil Rasimoğlu

rna söykəyərdi bir də gələcək zaman şəkilçilərinə. Axı, onun kimiləri üçün həyat yalnız qayığın suda qalan hissəsidir, canavar rəsmidir. Həm də bu baxımdan bir az da dəqiq desək, bu şəhərdə adını tanıyan hər kəsin ən gözəl ay işığı tənhalığı idi Sabir Yusifoğlu. Qaranlıqdan qopub, şəkillərə baş çəkib...və yenidən tənəffəs qaranlığa qayıdan ay işığı tənhalığı!

Axı, bəzən kimisi bu yer üzünə yalnız şəkillərə baş çəkmək üçün gələr. Gələr...və ömrünü gözələrinin qarşısında misqal-misqal yad dişlərə köçürür! Hə, yad dişlərə - xatirə rəngli oğurlarda doğulan yad dişlərə!

...Sabir Yusifoğlu öz taleyinə toxuna bilməyənlər qatlarını seçmişdi. O seçimin onun qeyri-ixtiyari, qalibiyyət dolu seçimi idi. Xarakterindən ölümün ekvator xəttinə yol başlamaq da bir ayrı missiyadır, ağrıdı, məmnunluqdu...Həm də əlində hamıdan gizlətdiyi, hər kəsdən qoruduğu köhnəlik şəhmat taxtası, dilində dar ağacına çəkilən günəşin adı ilə.

...Haradan bilmək olardı ki...Belkə də o nəfəs dərmək üçün ayaq saxlamışdı üstünü toz basmış bu qlobusun yanında.

Bilmirəm! Bircə bildiyim odur ki, onun nəfəs dərməyindən çox ondan NƏFƏS DƏRƏNLƏRİN varlığını şahidi olduq. Bu da bir Tanrı kombinasiyası idi şahına ləpirlərdəki gecələrin sayını göstərən həmin şəhmat taxtasında. Çünki heç kəmə deyə bilmirdi, deyə bilmirdi ki, mən "Allah - insan oyunu"ndan çox uzağam. Əlimdəki şərabdan görmədiyiniz tərəfime, lap sizə qalacaq tabutumə qədər uzağam!

Divanının çatlarında eləcə danıxdı...səssiz-səmirsiz! Axı, Sabir Yusifoğlu təbiətin bir başqa qüvvəsi idi. Onda iz də başqa idi, tavadan asılan qədər, yorğunluq da...İndi ALLAHı və İNSANı nə onun izi bağışlayacaq, nə içi, nə də yanında yuva quran yorğunluğu!

İnsan övladı ona AD qoymaqla haqsızlıq etmişdi, Allah isə ondan OĞUL, ATA, BABA...ünvanı yaratmaqla. Çünki enerjisi...qüvvəyə...ad qoyuldusa o öz meqamından sürgün edilir. Bu mənada Sabir Yusifoğlu sonsuzluqdan öz adına, çərçivələrə salınmış portretlərə...sürgün olunmuşdu.

...və o gün...o axşamçağı...o gecə 61 rəqəmini hamımız qəfil tərək elədik. Beləcə Sabir Yusifoğlu çəkildi ÜÇ NÖQTƏlərə.